

[Lasse Budtz]

være tilhængere af umiddelbart, men det vil være uforsigtigt at acceptere en sådan politik ensidigt uden at undersøge konsekvenserne for det sikkerhedssystem, som vi er medlem af.

Nu er det jo rent faktisk ikke os, der skal afstå fra at bruge kernevåben, al den stund vi ikke har nogen og ikke vil have dem. Men man kan naturligvis diskutere princippet, og jeg vil finde det rimeligt, at man undersøger, om en sådan formaliseret tilkendegivelse medfører en forøgelse af de konventionelle våben, både hvis Østblokken afgiver et lignende løfte, og hvis Østblokken ikke gør det.

En nyvurdering af NATOs strategi, f.eks. når vi kender følgerne af forhandlingerne om mellemdistanceraketterne, ville måske under alle omstændigheder være en god idé.

Socialdemokratiet vil ikke være med til at sige nej til muligheden af at modtage hjælp fra vore allierede i en krigssituation. Hjælpen er en naturlig konsekvens af vort medlemskab af NATO, og faktisk er det jo lige nøjagtig for at kunne få hjælp, at vi har meldt os ind.

Endelig skal jeg sige, at vi agter at fortsætte arbejdet med at undersøge mulighederne for at indføre en nordisk kernevåbenfri zone i en større europæisk sammenhæng, og derved kom jeg vistnok til at gentage mig selv alligevel fra debat nr. 1.

Tænk, hvis man kunne starte en kernevåbenfri zone i Norden og den så løb videre ned gennem Centraleuropa og måske endda slutte også hele Italien! Det ville uægtelig være et betydeligt afspændingskridt.

Men under alle omstændigheder måtte formalisering af en nordisk zone forhandles med USA, fordi vi er medlemmer af samme sikkerhedssystem som USA, og man kan selvsagt ikke ændre en sikkerhedsordning, heller ikke når det måske blot er noget formelt, uden at forhandle med dem, man har indgået aftalen med. Men vi må også forhandle med Sovjet, alene af den grund, at Sovjet er det eneste land, der permanent har kernevåben i den nordiske region.

Det er logisk, at det må påvirke vore overvejelser og undersøgelser, og ud fra disse betragtninger må jeg derfor på socialdemokratiets vegne afvise forslaget til folketingsbeslutning.

Bjørn Elmquist (V):

Dette ser ud til at være et ganske enkelt og nok så kategorisk udformet forslag til folketingsbeslutning, og ved første øjekast vil jeg da også tro, at mange mennesker vil sige: ja men det må vi da hurtigt kunne enes om, for det er da noget godt at arbejde henimod. Men når man så graver i det, mener vi i hvert fald, at tingene er en del mere komplicerede end som så. Det er meget svært at sige ja til det ene og nej til det andet, så firkanter som tingene er stillet op.

Jeg synes, den foregående debat og det, udenrigsministeren sagde her fra talerstolen for lidt siden om Danmarks officielle holdning, som den har tegnet sig i de seneste år til disse 6 punkter, gør, at mit indlæg kan blive meget kort.

Jeg vil ikke stå og gentage alt det, udenrigsministeren har sagt, men vi mener ikke, der er anledning til at vedtage dette forslag til folketingsbeslutning. Vi har tillid til, at den regering, der sidder nu, og den regering, som eventuelt afløser den en skønne dag, vil føre en ansvarlig politik, der lever op til det bedste i disse 6 punkter.

Riishøj (SF):

Det vil være fremgået af den forrige debat, at vi naturligvis støtter intentionerne og naturligvis også indholdet af dette beslutningsforslag. Jeg skal kun stille nogle spørgsmål til udenrigsministeren.

NATO har ikke rigtig nogen af den type raketter, som Sovjetunionen har udstationeret, og det er klart, at det er baggrunden for de sovjetiske nedrustningsforslag. De vil cementere, at de har fået de raketter, og så skal man have et moratorium. Det kan vi jo godt gennemskue.

Men der er også andre typer våben, og det har måske også noget på sig, i hvert fald når man ser det fra Kremles side, som stadig væk ikke er noget venneparti for vores vedkommende. Der ser man jo også på den samlede atomvåbenstrassel mod landet. Der er truslen fra atombevæbnede bombefly, der er u-bådsbårne atomvåben, og det er jo klart, det er den samlede kapacitet på atomvåbneområdet, som er interessant, og ikke om man inden for bestemte våbenområder har overlegenhed eller ikke overlegenhed. Jeg skal ikke gå ind i en taldiskussion om, hvordan billedet så ser ud. Det er klart, at de franske og